

ע"פ 5462/18 - לואי זועבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5462/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערער: לואי זועבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת וגזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בת"פ 1001/12 מיום 3.3.2017 ומיום
11.6.2018 (בהתאמה) אשר ניתנו על ידי כב'
השופטת י' שיטרית

תאריך הישיבה: ו' בכסלו התש"ף (04.12.2019)

בשם המערער: עו"ד מוטי לוי

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת י' שיטרית) בת"פ 1001/12 מיום 3.3.2017 ומיום 11.6.2018 (בהתאמה), בגדרם הורשע המערער בביצוע שורה של עבירות אלימות ועבירות כנגד שוטרים, ונגזרו עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

2. על פי המפורט באישום הראשון, ביום 1.8.2012 בסמוך לשעה 18:30 נכנס המערער כשהוא מצויד בסכין יחד עם אדם אחר למסגרייה שבה שהה המתלונן. המערער ואותו אחר ניגשו למתלונן והחלו להכותו במכות ובבעיטות ברגליו ובאשכיו. בהמשך שלף המערער סכין וחתך את המתלונן בראשו. או אז האחר נטל מוט ברזל שהיה מונח במקום, הלם באמצעותו בכתפו ובצווארו של המתלונן, והלה נפל על רצפת המקום.

בשלב זה החלו המערער ואותו אחר להימלט מהמקום. בתגובה, נטל המתלונן אבן שהייתה במקום והשליכה לעברם. האבן פגעה בראשו של המערער, אך זה המשיך במנוסה עד שהגיע למתחם ה-"קאנטרי" הסמוך למסגרייה, ונכנס לשירותים במקום.

לאחר מכן, החל המתלונן לרדוף אחרי השניים, אולם בשל מצבו הרפואי התמוטט על רצפת מתחם הקאנטרי. כוחות רפואה ומשטרה הוזעקו למקום ותפסו את המערער במנוסתו.

כתוצאה ממעשי המערער, נגרמו למתלונן חתך באורך של כ-20 ס"מ בראשו ושפשופים ברגליו, והוא אושפז בבית החולים למשך ארבעה ימים.

בשל מעשים אלו, יוחסו למערער עבירות של החזקת סכין שלא כדין, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

3. על פי המפורט באישום השני בכתב האישום, כחמישה ימים לאחר תקיפת המתלונן, נעצר המערער והובא לחקירה בתחנת המשטרה בנצרת עילית. במהלך החקירה ניסה המערער לברוח ממעצרו אך נתפס על ידי שוטרי התחנה.

בגין מעשה זה יוחסו למערער עבירות של בריחה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

פסק הדין של בית המשפט המחוזי

4. בהכרעת דינו, הנפרשת על למעלה מ-70 עמודים, קבע בית המשפט המחוזי כי יריעת המחלוקת בין הצדדים ביחס לאישום הראשון היא "מצומצמת ביותר", וכי היא מתמצה בשאלה האם המערער הוא שתקף את המתלונן, כמתואר בכתב האישום, או שמא המערער הותקף על ידי המתלונן, כטענת המערער.

בהקשר אחרון זה קבע בית המשפט כי הוא נותן אמון מלא בעדות המתלונן המבססת את המתואר בכתב האישום, וכי ישנן תוספות ראייתיות המחזקות עדות זו. לעומת זאת, מצא בית המשפט את עדות המערער בלתי מהימנה, וקבע כי גרסתו אינה עולה בקנה אחד עם יתר הראיות שבתיק.

לנוכח זאת, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין שלא כדין, תקיפה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לצד זאת, זוכה המערער מהעבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה.

אשר לאישום השני, קיבל בית המשפט את גרסאות שוטרי התחנה כמהימנות, ודחה את גרסת המערער - לפיה ביקש לשוב לתא המעצר - כבלתי מהימנה. משנקבע כי המערער לא יצא ממתחם תחנת המשטרה, קבע בית המשפט כי לא השלים את עבירת הבריחה, והוא הורשע אפוא בעבירות של ניסיון בריחה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

5. בגזר דינו, התחשב בית המשפט המחוזי, בין היתר, בחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות, ובנסיבותיו האישיות של המערער, וגזר עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים ובכלל זאת תשלום קנס בסך 3,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים בערעור

6. בערעורו על הכרעת הדין טוען המערער שלוש טענות מרכזיות בכל הנוגע להרשעתו באישום הראשון: האחת, כי אין ליתן אמון בעדות המתלונן נוכח סתירות ואי דיוקים העולים מגרסאותיו השונות; השניה, כי לא ניתן משקל הולם לעדותם של שניים מעדי ההגנה (שאף אחד מהם לא נכח באירוע התקיפה) אשר תמכו בגרסתו של המערער; השלישית, כי נפלו בתיק מחדלי חקירה חמורים המצדיקים את זיכויו בדין, בין היתר בשל כך שלא הופקו ממצאי ד.נ.א מהסכין אשר נתפסה בזירה.

אשר להרשעתו באישום השני, המערער סבור כי די בעובדה שהיה אזוק ברגליו בעת שהותו בתחנת המשטרה כדי לעורר ספק סביר במיוחד לו.

7. במסגרת הערעור על גזר הדין טען המערער כי יש להקל בעונשו, באופן שירצה את עונש המאסר אשר הוטל עליו במסגרת עבודות שירות. לשיטתו, לא ניתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות בעת גזירת עונשו.

8. מנגד, המשיבה סמכה ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וטענה כי אין להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, אשר סקר בהרחבה את מכלול חומר הראיות. עוד נטען, כי העונש שהוטל על המערער אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, ואינו מצדיק על כן את התערבותה של ערכאת הערעור.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות.

10. נקודת המוצא לצורך דיונו היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בלבד (ע"פ 3817/18 מדינת ישראל נ' חסן, בפסקה 40 לחוות דעתי (3.12.2019)).

בעניינינו, עיקר טענות המערער מכוונות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, ואיני סבור כי המקרה דנן נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.

11. כמתואר לעיל, הרשעת המערער באישום הראשון הושתתה בין היתר על עדות המתלונן, אשר העיד על תקיפתו בידי המערער. בהקשר זה קבע בית המשפט המחוזי כי:

"לאחר שבחנתי את עדות המתלונן באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו כמהימנה ואמינה ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה ולפיכך, רואה אני לסמוך עליה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים." (פסקה 145 להכרעת הדין).

12. תימוכין לגרסת המתלונן מצא בית המשפט בעדותו של השוטר אשקר שתפס את המערער מיד לאחר תקיפתו את המתלונן. אשקר אישר בעדותו את תוכנו של דו"ח הפעולה אשר ערך עם תפיסת המערער על ידי כוחות השיטור, שבו נכתב כי כאשר נשאל המערער מדוע תקף את המתלונן, השיב כי "זכותו לכנס [כך במקור -י' א'] לאן שהוא רוצה ובגלל שהסודני [המתלונן -י' א'] מנע ממנו הוא תקף אותו" (ת/18; ההדגשה הוספה -י' א', ראה גם עמ' 53-54 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי). אמירה זו של המערער יש בה כדי להוות ראשית הודאה, לפחות, באשמתו, והיא מחזקת את גרסת המתלונן.

בית המשפט נתן אמון בעדותו של אשקר וקבע כי בזמן אמת הלה "תיעד את התרחשות הדברים כהווייתם".

13. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי התייחס מפורשות לאותן סתירות בגרסאות המתלונן עליהן מצביע המערער במסגרת הערעור, וקבע כי אין באלו כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו המהימנה, אשר נמצא לה חיזוק במקורות ראייתיים נוספים.

14. לנוכח כל האמור, ומשקבע בית המשפט המחוזי קביעות מהימנות כה מובהקות לעניין עדות המתלונן -יש לדחות את הטענה כי אין ליתן אמון בעדותו, או כי יש להתערב בממצאים אלו.

15. איני מקבל גם את טענת המערער לפיה היה ראוי להעניק משקל ראייתי משמעותי יותר לעדותם של עדי ההגנה עלי נאסר ואחמד זועבי. עדויות אלו הוגדרו בבית המשפט המחוזי כעדויות כבושות, אשר כידוע ערכן הראייתי מועט (וראו למשל: ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 (22.7.2019)).

יתירה מזאת, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעות המהימנות אשר קבע בית המשפט המחוזי באשר לעדויות אלה, ובכלל זה כי יש ליתן לעדותו של נאסר משקל מועט (ומכל מקום כי עדותו אינה סותרת בהכרח את עדות

המתלונן); וכי עדותו של זועבי היא "בלתי אמינה, בלתי מהימנה, כמו גם בלתי סדורה ובלתי קוהרנטית".

16. כמו כן, איני סבור כי יש ממש בטענות המערער בדבר פגמים שנפלו בחקירתו, ובפרט בטענה כי היה על המשטרה להפיק ממצאי ד.נ.א מהסכין שנמצאה בזירת האירוע, כדי להביא לזיכוי.

אמנם, מוטב היה כי המשטרה הייתה מבצעת פעולות חקירה נוספות, ובוחנת את הסכין אשר נתפסה בזירה. ואולם, לנוכח התשתית הראייתית המבוססת בדבר אשמתו של המערער במקרה דנן, איני סבור כי היעדר פעולות החקירה גרם לקיפוח הגנתו, ומשכך אין באמור כדי להביא לזיכוי (וראו: ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, בפסקאות 34-35 (3.11.2019)).

17. ואחרון, אין לקבל את הטענה כי יש לזכות את המערער מהעבירות שהורשע בהן במסגרת האישום השני, אך ורק משום שהיה כבול ברגליו בעת ניסיון הבריחה.

עדותו של החוקר שחקר את המערער ובמהלך חקירתו ניסה האחרון לברוח מהתחנה (עמ' 46-47 לפרוטוקול); עדויותיהם של השוטרים אשר תפסו את המערער ומנעו ממנו מלברוח (וראו למשל: עדותו של פקד ארז רוזן, בעמ' 35-36 לפרוטוקול, וכן בדו"ח ת/22 שנערך על ידו); ואף גרסתו של המערער לפשר בריחתו, אשר הוגדרה כ"בלתי מהימנה" - כל אלה מלמדים כי המערער אכן ניסה להימלט מתחנת המשטרה, וכי לא נפל פגם בממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בעניין זה.

18. אשר לערעור על גזר הדין, לא מצאתי כי העונש אשר הוטל על המערער חורג בצורה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כי נפלה טעות מהותית בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, באופן המצדיק את התערבותנו (וראו למשל: ע"פ 6469/19 אבו דקה נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (27.11.2019)).

בנסיבות המקרה דנן, בו המערער תקף את המתלונן בלא עוול בכפיו, נטל סכין וגרם לחתך באורך של כ-20 ס"מ בראשו, יש לייחס חומרה רבה למעשיו. כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, על מדיניות הענישה בגין ביצוע מעשים מעין אלו להיות מחמירה ומרתיעה (וראו למשל: ע"פ 202/18 מדינת ישראל נ' אבראהים (25.4.2018)).

לא למותר לציין בהקשר זה כי המערער טרם שילם את סכום הקנס אשר הושת עליו במסגרת התיק דנן; וכי בעוד שביצוע עונש המאסר בפועל אשר הוטל עליו במסגרת תיק זה עוכב עד להכרעה בערעור, הורשע הלה לאחרונה בביצוע עבירות של תקיפת שוטר ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ונגזר עליו עונש מאסר בפועל (ת"פ 1497-06-19).

משכך, ומשהקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המערער נוכח התמשכות ההליכים בענייניו ובשל נסיבותיו האישיות, איני סבור כי יש להקל עמו פעם נוספת ולאפשר לו לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו בעבודות שירות.

19. סוף דבר - הערעור נדחה.

המערער יתייצבלשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליוביום 2.1.2020 עד השעה 10:00 בבית המעצרקישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, י"ח בכסלו התש"ף (16.12.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

המשנה לנשיאה
